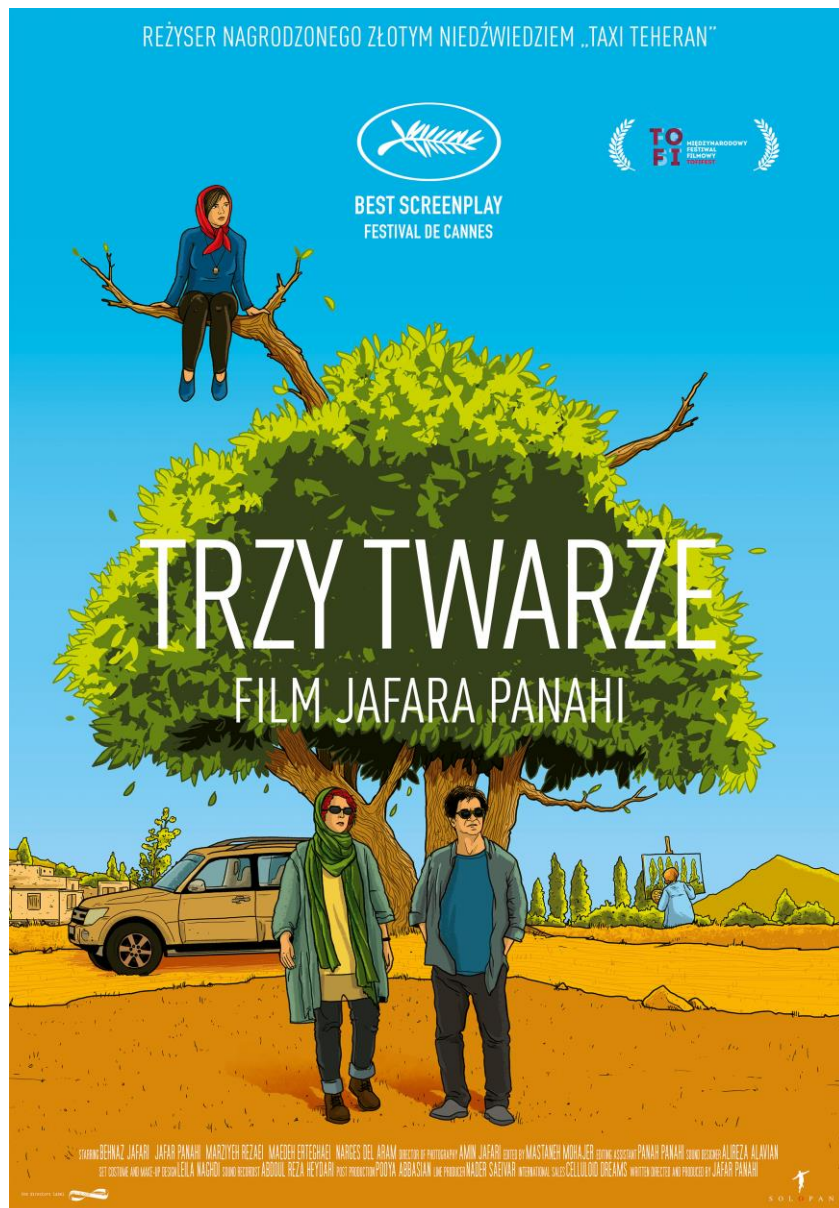

prezentuje nagrodzony za najlepszy scenariusz
na festiwalu w Cannes 2018 film

W KINACH OD 2 listopada 2018 ROKU

SOLOPAN

przedstawia przejmującą opowieść
o trzech pokoleniach irańskich aktorek

TRZY TWARZE

Tytuł oryginalny: Se rokh
Iran 2018
100 min

w reżyserii Jafara Panahiego

Twórcy filmu:

Scenariusz: Jafar Panahi, Nader Saeivar

Zdjęcia: Amin Jafari

Montaż: Mastaneh Mohajer, Panah Panahi

Scenografia: Leila Naghdi Pari

Producent: Jafar Panahi

Obsada:

Behnaz Jafari

Jafar Panahi

Marziyeh Rezaei

Maedeh Erteghaei

Narges Delaram

SYNOPSIS

Gwiazda irańskiego kina Behnaz Jafari pewnego dnia otrzymuje wstrząsającą wiadomość od młodej dziewczyny z prowincji.

Wraz z reżyserem Jafarem Panahim aktorka wyrusza na północny wschód kraju, aby poznać prawdę o nastolatce, która zamierzała popełnić samobójstwo, gdy rodzina nie pozwoliła jej studiować w szkole filmowej.

Na połę kino drogi, na połę sensacyjny, „Trzy twarze” to niezapomniana podróż po kraju, którego zmieniająca się jak w kalejdoskopie polityczno-społeczna rzeczywistość wpłynęła na losy trzech pokoleń kobiet z aktorskimi aspiracjami.

NAGRODY I FESTIWALE

2018 – Międzynarodowy Festiwal Filmowy w Cannes, **nagroda za najlepszy scenariusz, Złota Palma (nominacja)**

2018 – Międzynarodowy Festiwal Filmowy w Hamburgu, **najlepszy film polityczny (nominacja)**

2018 – Międzynarodowy Festiwal Filmowy „World Cinema” w Amsterdamie, **najlepszy film międzynarodowy (nominacja)**

2018 – Międzynarodowy Festiwal Filmowy „Nowe Horyzonty” we Wrocławiu

2018 – Festiwal Filmu i Sztuki „Dwa Brzegi” w Kazimierzu Dolnym

2018 – Międzynarodowy Festiwal Filmowy w Karlowych Warach

2018 – Międzynarodowy Festiwal Filmowy w Nowej Zelandii

2018 – Międzynarodowy Festiwal Filmowy w Sydney

2018 – Międzynarodowy Festiwal Filmowy w Melbourne

2018 – Międzynarodowy Festiwal Filmowy w Toronto

2018 – Międzynarodowy Festiwal Filmowy w San Sebastian

2018 – Międzynarodowy Festiwal Filmowy w Calgary

2018 – Międzynarodowy Festiwal Filmowy w Bergen
2018 – Międzynarodowy Festiwal Filmowy w Vancouver
2018 – Międzynarodowy Festiwal Filmowy w Mill Valley
2018 – Międzynarodowy Festiwal Filmowy w Nowym Jorku
2018 – Międzynarodowy Festiwal Filmowy w Londynie

PRASA O FILMIE

**Bez wątpienia nagroda za scenariusz, otrzymana przez reżysera w Cannes,
jest zasłużona, bo to w nim tkwi magia całej produkcji. To dzięki niemu
„Trzy twarze” są czymś wyjątkowym.**

Maciej Kędziora, Filmawka

**Panahi zabiera głos w sprawie tych, którzy zostali pozbawienia prawa
do mówienia. Wskazuje jednocześnie, że jedną z najważniejszych powinności
kina jest właśnie praca na rzecz emancypacji.**

Michał Piepiórka, Bliżej Ekranu

**Rzecz głęboko humanistyczna, wyrosła na gruncie empatii. Zaś twarze
reżysera, aktorki i dziewczyny, o której świat dotąd nie słyszał, przypominają,
że wciąż istnieją miejsca, gdzie sztukę tworzy się z duszą na ramieniu.**

Michał Walkiewicz, Filmweb

**Oryginalne kino na nieoczywisty temat, a dodatkowo
bardzo smacznie i lekko podane.**

Marcin Prymas, Pełna Sala

Film przepiętny subtelnyimi metaforami i szlachetnym humorem.

Kate Taylor, Globe and Mail

POMYSŁ NA FILM

Media społecznościowe są niezwykle popularne w Iranie. Ludzie łakną kontaktu ze światem, a szczególnie z gwiazdami filmowymi.

Pomimo statusu reżysera oficjalnie zakazanego we własnym kraju, Jafar Panahi otrzymuje mnóstwo wiadomości od młodych ludzi, którzy chcą tworzyć filmy. Zwykle szybko je usuwa, aby nie wpadły w niepowołane ręce, ale niekiedy dotyka go szczerść i pasja nadawców, co prowadzi do pragnienia poznania ich tożsamości.

Pewnego dnia reżyser otrzymał bardzo niepokojącą wiadomość na Instagramie. W tym samym czasie gazety napisały o młodej dziewczynie, która popełniła samobójstwo, ponieważ zabroniono jej kręcenia filmów. To sprawiło, że Panahi zaczął sobie wyobrażać, że właśnie za pośrednictwem mediów społecznościowych dostał film o tym samobójstwie. Zastanawiał się, jak by na to zareagował. Tak narodziła się historia „Trzech twarzy”.

KRĘTA DROGA

Przy okazji nowego projektu Jafar Panahi zapragnął spojrzeć wstecz na historię kina irańskiego i zbadać, co stawało na przeszkodzie do samorealizacji artystom różnych epok. Stąd idea przywoływania trzech pokoleń, przeszłych, obecnych i przyszłych, poprzez trzy postaci aktorek.

Z komponowania tych trzech opowieści powstała scena z wąską i krętą drogą, która stanowi konkretną metaforę wszelkich ograniczeń uniemożliwiających ludziom życie i ewolucję.

Kręta droga widoczna w filmie rzeczywiście istnieje, tyle że dziś nie jest już używana. Samochody jeżdżą inną trasą, szerszą i wybrukowaną.

NA PLANIE

Akcja filmu rozgrywa się w trzech wioskach: miejscach urodzenia matki, ojca i dziadków reżysera. Wybór tych znajomych lokacji umożliwił reżyserowi filmowanie bez większego ryzyka.

Korzystając z bardzo czułej kamery wysłanej przez jego córkę, która mieszka we Francji, Panahi był w stanie pracować nawet w nocy na świeżym powietrzu, bez potrzeby korzystania z ciężkiego sprzętu.

Kręcenie w plenerze stanowiło bardzo przyjemną odmianę dla Panahiego po jego poprzednich filmach („To nie jest film”, „Zasłona”, „Taxi-Teheran”), które ograniczały się do wnętrz – mieszkania, domu, samochodu.

Trzy wioski obecne w filmie znajdują się w północno-zachodniej, tureckojęzycznej, azerskiej części Iranu, gdzie ludzie na wsi są szczególnie przywiązani do tradycji, a niektóre aspekty życia nadal pozostają bardzo archaiczne. Zachowanie mieszkańców w filmie odpowiada temu, co wciąż dzieje się w tym regionie.

OBSADA

Behnaz Jafari

Początkowo Panahi planował, że para przybywająca do wioski będzie grana przez inną aktorkę i jej męża, który jest producentem. Tamta aktorka nie mogła jednak wystąpić, więc reżyser zaproponował główną rolę Behnaz Jafari, wielkiej gwiazdzie irańskiego kina. Jafari rozgłos zyskała w 2000 r. rolą w „Tablicy” Samiry Makhmalbaf, a od tego czasu wystąpiła w prawie 40 filmach. Gra również w bardzo popularnym w Iranie serialu. Co ciekawe, jeden z jego odcinków był akurat emitowany w telewizji, gdy ekipa „Trzech twarzy” kręciła scenę w kawiarni.

Kiedy Jafari przyjęła rolę, Panahi postanowił wykorzystać swoją dobrą znajomość języka azerskiego i wziął na siebie rolę towarzysza bohaterki, uczestniczącego wraz z nią w relacjach z mieszkańcami wsi oraz dziewczyną, która wysłała wiadomość.

Behnaz Jafari, znana z niezwykle silnej osobowości, od początku w pełni zaangażowała się w projekt. Odmówił również zapłaty za swój występ.

Marziyeh Rezaei i Shahrzad

Drugą bohaterką filmu jest debiutantka Marziyeh Rezaei, którą reżyser spotkał przypadkiem na ulicy i od razu nabrał przekonania, że młoda kobieta urodziła się właśnie do tej roli.

Trzecią „twarzą” jest natomiast legendarna irańska gwiazda filmowa Shahrzad (prawdziwe nazwisko Kobra Saeedi). W Iranie znają ją wszyscy, w tym i młodsze pokolenia. Po magnetyzującym występie w słynnym filmie noir „Gheisar” (1969) Masuda Kimiai aktorkę porównywano do Rity Hayworth z „Gildy”.

„Trzy twarze” pokazują, jak irańskie aktorki zawsze były traktowane przedmiotowo, postrzegane przez pryzmat zmysłowości, zarówno przed, jak i po rewolucji islamskiej. Jest to właśnie przypadek Shahrzad, gwiazdy głównego nurtu epoki przedrewolucyjnej, często zatrudnianej w scenach śpiewanych lub tanecznych, podkreślających jej imponujące warunki fizyczne. Tymczasem Shahrzad jest bardzo utalentowaną aktorką, jak również poetką.

Kiedy film został już nakręcony, Panahi udał się do Isfahan, gdzie mieszka Shahrzad. Na miejscu poprosił żywą legendę o zgodę na użycie jej imienia. Tymczasem ona nie tylko bez wahania zaakceptowała jego prośbę, ale zgodziła

się nawet „wystąpić” w filmie. Skąd cudzysłów? Otóż podobnie jak wszystkie gwiazdy tamtego okresu, Shahrzad po rewolucji została objęta całkowitym zakazem występowania w filmach. Dlatego ona nie gra dosłownie w „Trzech twarzach”. Jej obecność jest symulowana przez postać pozostającą w cieniu lub widzianą z tyłu w oddali. Słyszymy tylko jej głos recytujący jej własną poezję.

BIOGRAM REŻYSERA

Jafar Panahi przyszedł na świat w 1960 roku. Jest jedną z najbardziej rozpoznawalnych postaci irańskiej nowej fali, zaraz obok Asghara Farhadiego i Abbasa Kiarostamiego. Międzynarodowy rozgłos zdobył już swoim debiutanckim „Białym balonikiem”, wyróżnionym Złotą Kamerą na festiwalu w Cannes. Kolejne filmy przyniosły mu liczne nagrody m.in. w Berlinie, Wenecji czy

Locarno. W ojczyźnie jego twórczość od zawsze wzbudzała liczne kontrowersje przez wzgląd na swój antysystemowy charakter. Skutkowało to wieloma karami ograniczającymi wolność artystyczną i osobistą reżysera. W 2010 r. reżim skazał go na sześć lat więzienia. Po wstawiennictwie filmowców z całego świata wyrok ostatecznie zamieniono na dwudziestoletni areszt domowy.

FILMOGRAFIA:

2017 Trzy twarze / Se rokh

2016 Où en êtes-vous Jafar Panahi? (dok. kr.m.)

2015 Taxi-Teheran / Taxi

2013 Zasłona / Pardé

2011 To nie jest film / In film nist (dok.)

2010 The Accordion (kr.m.)

2007 Untying the Knot (kr.m.)

2006 Na spalonym / Offside

2003 Karmazynowe złoto / Talaye sorkh

2000 Krąg / Dayereh

1997 Ardekoul (dok. kr.m.)

1997 Lustro / Ayneh

1995 Biały balonik / Badkonake sefid

1992 Akharin emtehan (kr.m.)

1992 Doust (kr.m.)

1991 Kish (dok.)

1988 Yarali bashlar (dok. kr.m.)

Kontakt: SOLOPAN, Dagmara Molga dagmara@solopan.com.pl tel.228280144

Kamil Błażejewski kamil@solopan.com.pl tel.228280144